

[Hvidberg.]

at tage Splinten ud af deres Søsters Øje for de Bjælker, der sidder i deres egne Øjne.

Jeg skal heller ikke nægte, at det er med Ulyst og Modvilje, jeg giver mig i Lag med en Sag, der har en saa personlig Karakter. Det maa imidlertid bestemt fastholdes, at naar den foreliggende Sag fremdrages her, har dette intet som helst at gøre med „moralisk Forargelse“ eller lignende. Som Sagen her fremdrages, drejer den sig overhovedet ikke om et privat Forhold, der kunde give Anledning til en saadan Forargelse, ej heller om en Kvindesag, som kunde give Anledning til en Drøftelse af den ugifte Kvindes Stilling i vort Samfund; men det drejer sig om en regulær Skolesag, der imidlertid indebærer et Principspørgsmaal, hvis Afgørelse kan medføre saa alvorlige Konsekvenser for vort Samfund, i Fremtiden, at det er nødvendigt, dette høje Ting tager Stilling til denne Skolesag.

At det virkelig her drejer sig ikke om en Privatsag, men om et Principspørgsmaal, derom vidner bl. a. nogle af Skoledirektøren offentligt udtalte Ord — med den højttalende Formands Tilladelse citerer jeg —:

„Hvis jeg i al Stiltfærdighed havde kunnet klare Situationen for Skoleinspektør Nordentoft, vilde jeg ogsaa have gjort hvad jeg kunde, men i dette Tilfælde drejede Sagen sig ikke om at klare en Situation. Frøken Nordentoft ønskede selv, at det skulde være en aaben Kamp om et Princip.“

Det Principspørgsmaal, det drejer sig om, er i og for sig klart og enkelt. Paa den ene Side staar den i 1937 vedtagne Skolelovs indledende Stykke om „Folkeskolens Begreb“, hvori det om Folkeskolens Formaal hedder, at Formaalet er at

„fremme og udvikle Børnenes Anlæg og Evner, at styrke deres Karakter og give dem nyttige Kundskaber“.

Endvidere: at

„Kristendomsundervisningen i Folkeskolen skal være i Overensstemmelse med Folkekirkens evangelisk-lutherske Lære“. I Tilslutning hertil hedder det nu videre i Undervisningsministeriets Bekendtgørelse af 24. Maj 1941, at

„man finder Anledning til at understrege, hvad der er udtalt i Folkeskole-

lovens § 1, at Skolen gennem sin Virksomhed foruden at være kundskabsmeddelende maa være opdragende og karakterdannende. Den bør“

— hedder det —

„udvikle og styrke Børnenes Sans for de etiske og kristelige Værdier, give dem Ærbødighed for Menneskelivet og for Naturen, Kærlighed til Hjemmet og vort Folk og Land“;

o. s. v.

Endelig: i den fra 1. April 1945 gældende Skoleplan for Københavns Kommunes Skolevæsen hedder det om Seksualbelæringen bl. a.:

„Undervisningen bør være etisk betonet, saa at den fremmer de unges sædelige Opdragelse, ligesom det bør indskærpes, hvilket Ansvar der knytter sig til Slægtens Forplantning, og at Ægteskabet er det fundamentale i Samfundets Opbygning“.

Paa den anden Side staar Skoleinspektør Frk. Nordentofts bevidste Demonstration som et Udtryk for et ganske andet Grundlag og den Afgørelse, som Flertallet i Københavns Skoledirektion har gennemført — imod Skoledirektøren —, en Afgørelse, gennem hvilken Direktionens Flertal har sluttet op omkring Frøken Nordentofts Demonstration og saaledes ogsaa stillet sig paa det nye Grundlag.

At det virkelig her drejer sig om helt forskellige Grundsyn og helt forskellige Opfattelser af, hvad der bør være Skolens Grundlag, ses af den følgende Betragtning.

Der kan næppe være nogen Tvivl om, at den danske Folkeskole, saadan som dens Formaaalsparagraf er affattet i Folkeskoleloven og videre udformet i Bekendtgørelsen af 1941, ikke er rykket bort fra det kristelige Grundlag, den altid har hvilet paa; men stadig staar paa denne Basis, hvilket ogsaa i disse Dage er blevet bekræftet baade af den nuværende Undervisningsminister og af den Undervisningsminister, som er Fader til baade Folkeskoleloven af 1937 og Bekendtgørelsen af 24. Maj 1941, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen. Men dette, at Skolen hviler paa kristent Grundlag, vil dog vel ikke blot sige, at Folkeskolens Religionsundervisning skal være en Meddelelse af Kristendomskundskab, men det vil ogsaa sige, at Skolen i sin Karakter-